

[Lembourn.]

forstår det sådan, at det må dreje sig om en udvidelse af den baggrund, arbejdet hviler på, og at Mellemfolkeligt Samvirke skal tage andre organisationer med i arbejdet. Dermed er vi da nået et stykke frem ad vejen.

Mine udtalelser og den forespørgsel, der er stillet, er ikke udtryk for nogen kritik af det u-landsarbejde, der er gjort, og heller ikke et forsøg på at standse Mellemfolkeligt Samvirkes arbejde, men et forsøg på at tilføje det et initiativ, så korpset bliver dannet på et bredere grundlag. Om det skal ske ved at bygge videre på det, man har, eller det skal ske ved, at man starter et nyt korps ved siden af, er noget, der kan drøftes.

Jeg vil gerne med hensyn til den almindelige diskussion om u-landspolitikken sige, at det selvfølgelig er rigtigt, at man har lagt sig fast inden for visse lånegrænser, og man har lagt en række planer, som har bundet de midler, man har, et stykke tid fremover. Men det forhindrer jo ikke, at vi tager en drøftelse af, om planerne har været rigtige, og om man ved den indsats, man gør med disse lån, vil nå frem til det mål, man virkelig ønsker at nå.

Vi har i vor egen indsats af lån til materiel hjælp, hvis man kan kalde det sådan, lidt skuffelser. Jeg kan huske, at jeg for et par år siden traf en dansk mejerist uden for Calcutta, som var meget trist i humør. Ved hjælp af danske midler havde man opbygget et mejeri, og han, som var ekspert på dette område, havde sat det i gang. Derpå rejste han hjem, og så fik han et par måneder efter telegram om, at mejeriet var „no good“. Nu var han der for anden gang og fik det i gang igen, og det gik igen i stykker, fordi der ikke var den arbejdskraft, der skulle til for at få det til at fungere; der manglede altså den rette uddannelse i forbindelse med investeringen.

Derfor synes jeg, der er god grund til at rejse en almindelig drøftelse af, om indsatsen, om f. eks. forholdet mellem lån og uddannelse, er rigtig. Man kan også godt diskutere, om de beløb, der bruges her i landet på uddannelse af u-landsstuderende, er særlig vel anbragt, og om ikke disse penge kunne bruges bedre, hvis man gik den omvendte vej og sendte frivillige ud i stedet. Man må jo ikke glemme, at omkostningerne ved udsendelse af frivillige er for-

holdsvis små. Man regner med, at det koster ca. 50.000 kr. i de to år, en frivillig skal være ude, og det er med rejse, ophold og vistnok en væsentlig del af uddannelsen betalt. Det er i virkeligheden ikke noget stort beløb i sammenligning med de millionbeløb, man sætter ind på andre områder. Det er rigtigt, at vi kun har begrænsede midler, men netop derfor er det vel nødvendigt, at vi går så meget dybere i diskussionen af, om det er rigtigt at anvende dem, som vi gør.

Man må ikke glemme, at der på dette område er et stort moment af irrationalitet. Der er meget, som ikke kan vejes og opgøres i statistik. Mødet mellem disse kulturmønstre rummer så mange ukendte faktorer, som vi ikke kan beregne på forhånd, og vi handler gang på gang galt, netop fordi vi, som den højtærede udenrigsminister var inde på, tænker i overensstemmelse med vort eget kulturmønster og bruger noget, som vi selv anser for at være værdier, over for samfund, som har et helt andet kulturmønster og helt andre værdier. Derfor kikser det så tit, og derfor er det måske nødvendigt, at man begynder med at sende en første front af unge ud, der har den smidighed i sig, som skal til for at forstå, hvordan disse samfunds kulturværdier i virkeligheden er.

Jeg er ikke enig i den opfattelse, eksperterne har, at man kun kan nå frem til 400 frivillige. Det siges at være et realistisk mål; jeg synes, det er et snusfornuftigt mål. Jeg så forleden dag, at 2.000 unge danskere til sommer rejser til kibbutzer i Israel — der er altså ingen mangel på interesse for en indsats af denne art. Når man er nået frem til tallet 400, er det vel snarest en beregning på grundlag af de penge, man mener at have til rådighed, og de erfaringer, man hidtil har gjort. Jeg ved ikke, hvorledes man ellers kan være nået frem til dette tal. Men jeg er overbevist om, at der er tusinder og atter tusinder af unge mennesker, som gerne vil deltage, hvis bare kontakten til dem blev bred nok.

I øvrigt er der heller ikke nogen grund til at sætte en fast aldersgrænse, hverken nedad eller opad. Der er unge, der er fuldt modne i 17 års alderen, og der er andre, der ikke er det, før de er oppe i tyverne. Jeg er sikker på, at trangen til at engagere